

Blij met Vincent

Eenakter

door

JOSTA RUTTEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BLIJ MET VINCENT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOSTA RUTTEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Edith van Beringen — chique vrouw van middelbare leeftijd

Valerie Vos — knappe, vlotte, moderne vrouw, (tikje ordinair, 35 jaar)

Philip Houtman — man, 45 jaar, net, representatief uiterlijk, butler en secretaris

DECOR:

Het gehele stuk speelt zich af op een rommelzolder van een oud landhuis. Dakkapel, oude balken, kinderspeelgoed waaronder een poppenhuis en een kinderbedje, kussens, oude schilderijen, en een (Jan de Bouvrie) bankje. Veel oude troep van lang geleden. Verder is de geluidsband van een krakende trap een aanwijzing van het feit dat dit stuk zich op een zolder afspeelt. Een zijdeur aan de rechterkant, een raam in het midden; kan door lichtstand worden weergegeven.

Zolder met oude spullen, waaronder een oude wieg, stoelen, kinderspeelgoed, schilderijen, etc. Dakkapel, balken. Vrouw van ongeveer 65 jaar staat samen met een keurig uitziende man van ongeveer 45 jaar in het midden van de ruimte. Man houdt een eerbiedige afstand van de vrouw. Vrouw rommelt door de spullen heen, man volgt.

Edith: We hadden dit wel eens wat eerder mogen opruimen, Philip.

Philip: Neemt u mij niet kwalijk, mevrouw, maar ik heb u een aantal malen helpen herinneren. U zag er echter te veel tegenop de trappen omhoog te gaan.

Edith: *(met cynisch lachje)* Nee, ik ben beter in het naar beneden gaan. Kijk maar naar de afgelopen weken, hoe diep kan een mens zinken. Ach, kijk nou. Een kleerkastje voor de pop. Dat heeft Vincent zelf nog gemaakt voor Kitty. Ik zie hem nog d'r aan prutsen. Niet dat ie vaak in huis werkte. Maar soms had die daar ineens zin in. Dan vond ie het leuk. Dit maakte hij samen met een ledikantje, ook blauw. Kitty heeft er amper mee gespeeld... *(blijft verstild voor zich uit zitten staren, met ledikantje in haar handen)*

Philip: (behoedzaam) Wilt u het meenemen?

Edith: *(ontwaakt)* Ben je gek, wat moet ik ermee. Als ik zó begin... Nee, afgelopen is afgelopen! Vincent is dood en ik moet verder. En dat ik verder ga in een poppenhuis voor de sociaal minder bedeeden in deze samenleving, nou dat heeft vast zijn voordelen... Ik kan er geen bedenken, op dit moment, maar daar kom ik nog wel... de trappen, die hoef ik dan nooit meer op. Héerlijk. Wat zeg je daarvan? *(kijkt Philip triomfantelijk aan)*

Philip: Mevrouw gedraagt zich erg moedig.

Edith: Ja, wat moet ik anders. Man dood, zaak failliet, huis verkocht en personeel ontslagen. Behalve de kinderen is er erg weinig over om mezelf aan vast te klampen. Jammer dat ik niet gelovig ben... Op dit soort momenten heb je daar veel aan, geloof ik. Nu ben ik afhankelijk van de kalenderuitspraken van Tante Charlotte of de New Agerommel van Kitty... "Wat je geeft komt weer naar je toe", of zoiets. Nou, ik geef mezelf maar eens een pilletje van Dokter de Groot. *(pakt medicijn potje en neemt pilletje, en na enig nadenken nog één)*

Philip: Zal ik een glaasje water voor u halen beneden?

Edith: *(scherp)* Nee. Het duurt veel te lang eer je weer terug bent. En we moeten voor het eind van de dag klaar zijn; dan komt de deurwaarder de boel afsluiten... Gód, wat een rommel. Wat is hier eigenlijk slecht opgeruimd en schoon gehouden. *(Philip zwijgt. Edith begint met dingen om zich heen te smijten)* Rommel, rommel,

rommel! Troep, rommel, troep, rommel!!! (*Philip gaat alles wat ze om zich heen heeft gesmeten, omzichtig in een doos doen, en loopt achter haar aan*) Hier. De schilderijen van oudoom Wilfrid. Wat móet je d'r mee (*gooit ze over haar schouder, Philip raapt het op*) Nep. Nep. Nep. De sierkussens van tante Charlotte, lelijk, lelijk, lelijk. Waarom bewaart een mens dat toch allemaal? De zelfgemaakte kerstkaarten van Oma, nep én lelijk... de vakantieherinneringen van de laatste jaren (*blijft ineens stil staan, zegt zachtjes*) nep, nep, nep. (*er valt even een stilte*)

Edith: (*kijkt Philip niet aan*) Ik neem aan dat het kantoorpersoneel inmiddels ook ontslagen is?

Philip: Ja mevrouw.

Edith: Iedereen?

Philip: Ja mevrouw.

Edith: Ze zal wel een nieuw slachtoffer vinden. (*Philip probeert een beetje vragend te kijken*) Houd je niet van de domme! Je weet heel goed over wie ik het heb. Misschien moeten we een waarschuwing laten uitgaan. Pas op voor roodharige secretaresses; speciaal gevaarlijk voor directeuren boven de 50 jaar die in een mid-life crisis zitten. Doet zich voor als betrouwbaar, hardwerkend en kundig. Dat is nog mijn enige troost; ik ben niet de enige die alles kwijt is. Ha! De dood van Vincent is het enige waar het roodharige sekreet niet op gerekend had. Een behoorlijke streep door de rekening. Een niet voorziene omstandigheid. En oh, wat zál ze een plannen hebben gehad. En ik zat hier, met een kléérkastje voor de pop!! (*smijt het over de zolder heen*)

Philip: Misschien moet ik toch een glaasje water...

Edith: Ik zou liever een borrel hebben. (*Philip zwijgt en kijkt discreet. Edith kijkt voor zich uit en lacht ineens*) Zie je dat bankje? Een originele Jan de Bouvrie. Hmm, echt waar. Stond bij ons op zolder. Uit de pastel periode zal ik maar zeggen. Daarna moest alles weer in het wit. We kregen het van de ouders van Vincent. Na ons trouwen. Ons eerste echte meubelstuk. Wat wás ik d'r blij mee, het was zo'n begin van een eigen nestje bouwen. Ik heb het nooit weg kunnen doen. (*fronst*) Soms probeer ik het terug te halen. Wannéer veranderde het... ik wéét het niet het ging heel geleidelijk, denk ik. En misschien veranderde er ook wel niet zo heel erg veel. (*streelt het bankje*) Zou jij het willen hebben Philip? Heb jij ruimte in je nieuwe onderkomen? Ik zou niet kunnen verdrágen als het naar het grofvuil zou moeten.

Philip: (*kijkt heel ongelukkig*) Nee mevrouw.

Edith: Wat bedoel je, géén ruimte of niet naar het grofvuil?

Philip: Ik zal intern bij barones van Duval van Mazeveld van Alkemijn gaan werken. Ze bood mij een bijzonder geriefelijke etage aan, in een van de bijgebouwen op het landgoed.

Edith: Oh. (eveneen *moment stilte*) Oh Philip.

Philip: Ja mevrouw.

Edith: Wat zal het vreemd zijn. Je weet meer van onze familie dan tien familiebijbels bij elkaar.

Philip: (*lacht een beetje*) Ik heb het hier altijd bijzonder naar mijn zin gehad, mevrouw.

Edith: Altijd?? Ook toen ik het laatste tijd een beetje... eh... boos was over de gang van zaken?

Philip: Mevrouw had het volste recht.

Edith: Ik héb wel het een ander stuk gegooid.

Philip: U liet wel eens iets vallen, ja.

Edith: En ik had 's morgens ook eigenlijk geen griep.

Philip: U was lichtelijk gepreoccupeerd.

Edith: Het was erg prettig dat jij altijd alles weer aanvulde. Altijd. Hoeveel jaar Philip, hoeveel jaar heb jij ons gezin aangevuld?

Philip: Negentien jaar en vier maanden, mevrouw. Vandaag op de kop af.

Edith: Misschien moeten we daar toch op drinken, Philip.

Philip: Ik kan wel even een kopje thee zetten, mevrouw.

Edith: Thee?? Is er echt geen eh..: andere eh, dat je zegt van een klein glaasje van 't een of ander meer? Geen geheime voorraad, of zo?

Philip: (*lacht even, met blik van begrijpen*) Ik zal eens zien mevrouw. (*hij draait zich om zodat hij de lange tocht naar beneden kan ondernemen*).

Edith: En misschien moet je even iemand bellen om de rommel op te komen halen.

Philip: De telefoon is al afgesloten mevrouw.

Edith: Oh. Nou, eh, dan eh... bedenk maar wat anders of zo...

Philip: Mevrouw Kitty komt aan het eind van de namiddag. Met een bestelwagentje, geloof ik. Voor als u iets mee wil nemen:

Edith: Dat is goed, Philip. (*Philip verdwijnt. We horen het kraken van de trap, Edith loopt in haar eentje de zolder door. In een hele andere hoek van de zolder, buigt ze zich voorover omdat ze iets denkt te zien. Ze komt weer omhoog en kijkt zoekend in de rondte. Ze vindt een licht knopje en doet het aan. Op een oude stoel zit een jonge vrouw met rood haar. Tikje ordinair gekleed. Knap. Ze is midden dertig*) JIJ!!!!

Valerie: Mens, hou je gemak een beetje, je ken d'r wel wat krijgen.

Edith: PHILIP!!!!!!

Valerie: Hè, doe dat nou niet. *(Edith loopt de zolder door, richting deur waardoor Philip is verdwenen. Ze hijgt en is duidelijk overstuur. Bij de deur roept ze Philip 's naam nog een paar keer. We horen echter alleen in de verte het kraken van de trap, Philip is al te ver weg. Edith slaat woedend en uit onmacht op de deurpost. Draait zich dan om).*

Edith: Hoe ben je binnen gekomen?

Valerie: Ik heb me gek staan bellen beneden, maar d'r deed geen hond open. Is die Flip d'r niet meer??

Edith: *(dreigend)* Weg, jij moet weg!

Valerie: Nou, toen ben ik om het huis heen gelopen, 't was overal leeg en stil, maar de achterdeur stond open. Ik naar binnen, ik had het teringkoud en ik wou het eigenlijk wel 'ns zien. Waar Vincent woonde.

Edith: Ik bel de politie.

Valerie: Oh, doet de telefoon het weer? Ik heb eerst nog geprobeerd te bellen; mezelf aankondigen, zal ik maar zeggen. Dat hoort toch? Maar hij deed het niet. Dus ik dacht, Valerie, ga zo maar, op de bonnefooi, ze is vast wel thuis.

Edith: Ik wil jou niet spreken!

Valerie: Waarom niet? We hebben iets gemeen, of je het nou wil of niet en daar kunnen we best over praten. Dat helpt, zeggen ze, praten. Nou ik heb me suf geluld de afgelopen weken, maar ik voel me nog even belazerd als toen het net gebeurd was.

Edith: Hoe durf je? Hoe durf je? In mijn huis? In mijn eigen huis?

Valerie: Nou, niet voor lang meer begrijp ik. Wat een toestand, hè?

(Edith begint met potje pilletjes te rommelen, maar is zo overstuur dat het uit haar handen valt. Draait zich dan om en begint naar de deur te lopen)

Edith: Goed. Goed, als jij niet gaat dan ik. Ik wil je niet spreken. Nu niet en nooit. Ik stuur wel iemand naar boven om je uit te laten. Of uit te laten zetten. Wat jij wil! Ik gá. PHILIP!!!!

Valerie: Ik vind het heel erg voor je. Mag ik dat zeggen? Dat mag ik toch wel zeggen? *(Edith blijft staan. Draait zich om)*

Edith: Wat?

Valerie: Voor jou en Kitty. Heel erg.

Edith: Dank je, erg aardig. Dat was het? *(Valerie aarzelt)* Nou, schiet op. Wat kom je doen?

Valerie: We hebben helemaal niet met elkaar gepraat op de begrafenis.

Edith: Nee, daar had ik ook helemaal geen behoefte aan. Wat een idioot idee zeg, hoe kom je d'r bij dat ik daar met jóu... Was jij op de begrafenis? Valerie: Ja.

Edith: Wat vréselijk. Blij dat ik het niet geweten heb. Wat deed je daar?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto